

IVN Gulp en Geul in Keltische sferen (zaterdag 14 mei 2005)

Even heerste er een poos onzekerheid nabij A ge Veld maar gelukkig arriveerde de gids met een soort Beatrixhoed net op tijd. Hub uit Margraten had er die regenachtige ochtend heel veel zin in want na 15 km op zijn fiets was hij ruimschoots op tijd om kennis te maken met de andere Ardennenbezoekers van deze zaterdag. Even later zat het gezelschap in de auto om na ca. 45 minuten te arriveren in het plaatsje Royompré aan de oevers van de rivier de Hoegne (ook wel Hoëgne). Enkele kinderen en een tweetal honden hebben lak aan de regen

en de 'ollanders' die zich in de regen voorbereiden op een urenlange tocht door de natte en grauwe omgeving. De boer prijst de regen want zijn mest verwert heel lang in onze neuzen, ook al zijn we een aardige poos onderweg. Het monotone geronk van motoren in de verte blijft de groep nog lang aanwezig evenals de inmiddels bekende landelijke geuren. Gelukkig raken we deze doordringende achtervolger uiteindelijk kwijt en mogen we genieten van heerlijke frisse maar vochtige lucht.

Na een klein stukje asfalt begint het eerste stukje modderpad van die dag maar we blijven positief. Een druilerige regen is het eerste gedeelte van de route geen probleem want de bladeren vangen veel op. De landwegen en paden zijn niet overal verzadigd en onze ogen krijgen genoeg kansen om te genieten van groen in vele tinten of schakeringen, stroompjes, paden, bruggetjes,

stenen en rotsen, typische huizen met hun eigen bouwstijl en materialen, forse hoogteverschillen, enz. Natuurlijk zorgden poncho's en degelijke hoofdbedekking voor een droog en aangenaam lopen. We volgen al spoedig een pad vlak langs de rivier de Hoegne en soms tientallen meters er boven. Dit vergt dus uitkijken voor boomwortels, stenen, en gapende dieptes aan onze linkerkant. Een misstap of een glijpartij kan je zo tientallen meters dieper laten belanden, al of niet met een nat pak.

Onze pelgrimganger, Tony, is in zijn nopjes en verhaalt honderduit over zijn tocht van ruim 2300 km in 3 maanden naar Santiago del Compostela in Spanje (zie ook ons eigen

voorjaarsnummer of de website van Tony en zijn partner Paul: <http://www.pelgrimtevoet.nl/>). Hem lijken weer en hoogteverschillen nu weinig te deren maar mijn lijf is iets minder voorbereid en laat dit degelijk merken tijdens de beklimmingen. Tijdens de route geef ik als plantenliefhebber mijn ogen goed de kost. Zo zien we onderweg naast de honderden jonge sparren en duizenden kiemplanten van beuken ook o.a. bergvlier, vrouwenmantel, de gewone en de kransbladige

Salomonszegel waarvan enkele exemplaren een dag later in bloei zullen staan, klaverzuring, nog enkele bosanemonen in bloei, adderwortel, nagelkruid, diverse russen-, zeggen- of biessoorten (grasachtigen zijn ook niet mijn sterkste punt), lelietjes van dalen in bloei en vele soorten varens zoals het opvallende dubbelloof ofwel *Blechnum spicant*.

Natuurlijk gaan we niet in op de vele sparren, beuken, bosbessenstruiken (een waar paradijs) en de enkele eiken tijdens deze route van ca. 16 km. Vele beklimmingen, afdalingen, holle wegen, karrensproten en bospaden later kiezen we toch voor een droog rustmoment bij een typische uitspanning. Even alle natte kleding aan de kant, even een hapje en een warme slok drank en even de beentjes rust gunnen. De rustplek vertoonde alle gebreken van een beginnend ondernemer: plastic ramen, isolatie zonder ramen, enz maar wel een droog moment voor alle bezoekers zolang zij niet op het terras buiten wilden plaats nemen. Het werd er dus spoedig druk met o.a. mountainbikers en wandelaars voor een andere speciale route. Na café au lait en chocola met biscuit mogen we vertrekken. Enkele plassers zorgen voor vertraging en meer regen. Het druilerige karakter maakte plaats voor een gestaag vallende regen, het bladerdak zorgde thans voor grote of dikke druppels. Ondanks enkele goed bedoelde opmerkingen van een dame over een prachtig parcours langs de rivier, kiezen we voor de voortzetting zoals deze wandeling was gepland en voorgelopen.

Spoedig volgen we weer een route langs een heftig stromend riviertje, bezaaid met forse keien en typische rotspartijen. De bedding schuift grillig heen en weer en het water krijgt voldoende kansen om

zuurstof op te nemen en te schuimen. Omringd door fris groen en vele mossoorten ontstaan er prachtige beelden van de plaatselijke waterlopen met de fraaie namen: de Sawe, de Statte, allebei zijriviertjes met een zeer bergachtig karakter die uiteindelijk uitmonden in de Hoegne. Bijzondere vaak moeten we bruggen oversteken met onder ons het kolkende water. We

treffen er een groepje aan dat eveneens aan de regen geen boodschap had en enkelen kozen voor een kortere, alternatieve route. Behalve onze bewondering en enkele woordjes leverde dit tafereeltje bij de Truffelbrug toch wel avontuurlijke plaatjes. Voor ons was het even genieten van het geglibber, geklauter, gesjavel, gegil en de ondersteunende acties met helaas slechts een natte broek met inhoud. Als men echt uitgleed stond men immers een tiental meters lager in het diepe, koude water.

Gelukkig of helaas mocht ik zulk een gebeurtenis niet digitaal vastleggen. Toch ziet het plaatje van deze, tegen de rotsen geplakte durfals, er bijzonder ruig uit. Jammer dat deze gasten niet mee wilden werken aan echt spectaculaire beelden.

We volgen een deel van een voor Tony zeer bekende GR-route met de duidelijk herkenbare rood-witte signalering op bomen, palen, rotsen, enz. Op een driesprong wordt er gearzeld over het vervolg. Eigenlijk moeten we linksaf dalen om Solwaster te bereiken maar een

bordje met de tekst "Dolmen" roept bij Tony herinneringen op. Dolmen is de Franse benaming voor hunebed. Tony weet te overtuigen dus volgen we een pad dat o.a. gemarkeerd wordt door een eenvoudige plaatje met de vermelding: legende-wandeling. We passeren diverse opmerkelijke plekjes waar men de jeugd leert over het rijke verleden van

de regio waarbij de waarheid en de historie niet altijd bovenaan zullen staan maar erg spannend en geheimzinnig is het verhaal in deze omgeving beslist. Hoogtepunt vormt de enorme platte steen in het bos waar in een ver verleden mogelijk mensenoffers plaats vonden. Voor onze IVN-ers dus geen enkel bezwaar om er ter plekke hun boterhammetje te nuttigen. In feite is het een joekel van een steen, imposant, min of meer rechthoekig en dit platte blok is samengesteld uit kwartsiet. Het is geen dolmen of menhir maar de plaatselijke bevolking is er van overtuigd dat

de Keltische druïden er mensenoffers brachten. Wij gaan deze mensen niet van hun geloof brengen en de kinderen beroven van spannende verhalen welke ze 60 jaar later nog kunnen herinneren.

We blijven het riviertje de Statte volgen. De route voert weer via de nodige bruggetjes, vloedertjes en rotspaadjes langs een aantal pittoreske riviertjes. Het bos blijft betoveren, zeker met al dat jonge, frisse voorjaarsgroen. De wandeling blijft zoals ze begon: enkele pittige klimmetjes (mijn benen hadden het moeilijk bij een tweetal hellingen) en afdalingen in en na de hele

dag regenweer bleek dat de rotsachtige paden behoorlijk glad zijn en sommige delen bleken zelfs behoorlijk modderig. Als we de Statte blijven volgen, geraken we weldra bij de waarlijk imposante rotsformatie van Bilisse (de 60 meter hoge 'Rocher de Bilisse'). Deze was terecht afgesloten in verband met de risico's van vallende stenen. Het vervolg van het parcours bestaat weer grotendeels, net als de hele wandeling, uit halfverharde wegen en paadjes, die hier en daar na een regenperiode erg modderig kunnen zijn. De omschrijving 'pittig' kan van toepassing zijn voor minder geoefende lopers maar IVN Gulp & Geul had deze groep wandelaars vandaag thuis gelaten. Goed om ons een kijkend en genietend vervolgen we het

laatste deel van de alternatieve route en ontmoeten we weer onze bekende waaghalzen van de Pont del Fosse. Een van deze is herkenbaar aan zijn opgedroogd maar opvallend besmeurd achterwerk. Een poos later markeert een 7-stammige eik ongeveer het einde van deze wandeling welke in recordtijd werd voltooid. Geen wonder dat we die zaterdag (te ?) vroeg thuis waren. Even na 15.00 uur arriveren we weer op ons vertrekpunt te Mechelen waar het niet (meer) regende. Hub heeft dan nog ruim 15 km. tot Margraten voor zijn wielen.

